

Jeg er så tørstig

I denne del af landet skulle en boring være brun. Bo rettede på sine briller og missede nærsynet mod snegleboret, der netop var kommet op af jorden.

“Hvad har vi her?” spurgte han højt, selv om det mest var til sig selv. Brøndboreren Henrik trak på skuldrene og svarede gennem en mundfuld spegepølsemad, at det ikke var ham, der var geologen.

Og det var rigtigt nok.

Firmaet, Bo var ansat i, Dansk Geo-Undersøgelser, havde hyret Henrik til at forestå borerne ved årets runde af forureningsundersøgelser og ikke andet end det. Den geologiske fortolkning var Bos opgave. Det og en vurdering af, hvor vidt jorden var forurenet. Om den lugtede. Om den så forkert ud.

Efter tolv besøg i Svenstrup vidste han, at de øverste fem meter af jorden langs Godthåbsvej bestod af sand, mellem til grovkornet, brunt. Herunder leret kalk, gråt, stedvis hvidt.

Sandet på sneglen var rødt. “Hvor langt er vi nede?” spurgte han og stak sin prøvetagningskniv i bukselommen.

“Tre meter. Hvad er det, vi borer ved?”

“En spildolietank,” svarede Bo og gik nærmere boret, der hang fra riggen med sand dryssende fra vindingerne længere oppe. “Hvorfor de har sådan en, ved jeg ikke, for de har aldrig haft et værksted.”

“Det ser ud, som har der været en tilbygning her,” sagde Henrik og pegede på en række lappede huller i asfalten. “Det kunne være støttepillerne.”

“Ejeren sagde, det var en pusleplads.”

“Pusleplads?” spruttede Henrik. “Skulle man så tage un-

gen med?”

“Ja. Og så kunne man have en boneplads ved siden af til konen.”

“Så er det lige, om det er hende eller salamien, der bliver bonet.”

De lo, og Bo tog en håndfuld af det røde sand. Det var fedtet. “Hvad fanden er det her for noget?” mumlede han.

De plejede at tage én meter af gangen; den første meter med pælespade for at tjekke for kabler og rør, herefter med riggens seks tommer sneglebor ned til fem meter. Denne gang havde de efter pælespaden taget to meter i ét hug. Klokken var fem, og solen havde et kvarter tilbage på himmelen. Det ville være spild af tid og penge at vente med denne sidste boring til i morgen. Derfor havde de skyndt sig.

Der var sand fra top. Mellem til grovkornet. En masse grus, en del sten. Brunt. Og så cirka to meter under terræn blev sandet mørkerødt. I skellet mellem rødt og brunt glimtede det i solen. “Pis,” mumlede Bo. Et stykke flosset jern stak ud af sandet. “Vi har knaldet ned i tanken.”

“Det ser sådan ud,” sagde Henrik og tog jernstykket. “Det er også godt råddent. Ellers havde vi mærket det. Hvad er det så, der er i sandet?”

Bo nulrede sandet mellem fingrene. Det smittede af. Farven var en mellemting mellem rustrød og jordbær. “Aner det ikke,” svarede han og lugtede til det. “Det er ikke maling, og det lugter råddent.”

Henrik løftede en håndfuld sand op til næsen. “Fy for satan, det stinker af kloak.”

“Ja, men en kloak er ikke rød. Og hvad skulle den lave i en tank?”

“Det er dig, der får penge for at tænke.”

“Ja, bare jeg gjorde.”

Fra hullet i asfalten lød en gurglen som fra luftfyldte vandrør. Lyden var så uventet, at Bo spjættede.

“Dér sked du grønne grise,” klukkede Henrik.

“Tal for dig selv.”

“Næ, jeg er vant til den slags fra min mave.”

Det gurglede fra hullet igen, og denne gang kom der også en plasken. Henrik blev tavs.

“Det lyder ikke godt, det her,” sagde Bo. “Vi bliver nødt til at finde ud af, hvad det er; vi kan ikke efterlade det til i morgen.”

Han gik i kapgang hen til Partneren. På passagersædet lå sagsmappen, men hvad skulle han se efter? Han havde selv skrevet historikken på baggrund af mappens et hundrede sider arkivmateriale og her stod intet om, hvorfor tankstationens spildolietank indeholdt en rød væske.

Pis! Hvorfor ramte vi ikke ved siden af? Så var vi allerede færdige med at tage prøverne og var ved at pakke riggen.

Han greb mobilen i inderlommen og ringede til kontoret. Der sad altid en eller anden og optjente afspadsring.

“Det er Tom,” sagde den daglige kontorleder efter tre ringetoner.

“Og det her er Bo.”

“Goddaw.”

“Jeg har knaldet ned i en tank.”

“Nå. Men kun gennem toppen, ikk?”

“Jo.”

“Så er det jo ikke så skidt. Den er sandfyldt, ikk?”

“Jo, men problemet er bare, at den her tank er fyldt med noget fedtet rødt stads. Det er lidt lissom maling, men det lugter hverken af fortynder eller akryl. Jeg ved ikke, hvad det er, og så var det, jeg ville spørge dig om, hvem ringer jeg til?”

“Jah,” brummede Tom. “Det er jo svært at svare på, når

vi ikke ved, hvad der er i den. Kan du ikke ringe til grund-ejeren?”

“Det er ham, vi har forsøgt at få fat i de sidste fjorten dage.”

“Det er rigtigt, ja, det havde jeg glemt. Ved konen ikke noget?”

“Det tror jeg ikke; hun lyder, som har hun gigt i hovedet.”

“Kan du ikke prøve hende og så eventuelt spørge, om hun kender nogen, der har arbejdet i værkstedet, og som måske ved noget?”

En kvinde tog telefonen efter fjerde ringetone, men det var ikke fru Andersen, så meget var sikkert. Ungdom, iver og selvsikkerhed. Fru Andersen var en skælven af bogstaver, der slog mod hinanden med små mislyde.

“Det er Anna.”

“Ja, daw, der er Bo Mattis fra Dansk Geo-Undersøgelser. Kurt Andersen?”

“Han er ikke hjemme,” lød svaret en anelse vagtsomt. “Hvorfra var det, du ringede?”

“Dansk Geo-Undersøgelser. Jeg er i gang med at lave en forureningsundersøgelse på den tidligere tankstation på Godthåbsvej.”

“Åh, okay, så er jeg med. Jeg er Kurts datter, så jeg ved godt, hvad det drejer sig om.”

“Så kan det være, du kan hjælpe mig.”

“Det kommer an på.”

“Jeg ringer, fordi jeg ville spørge om, hvad der var i de forskellige tanke.”

“Det ved jeg ikke noget om.”

“Overhovedet ingenting?”

“Ikke andet end der var benzin og diesel.”

“Ok. Hvad med fru Andersen? Er hun hjemme?”

Igen blev stemmen vagtsom. “Nej. Hun er ikke hjemme.”

“Så vil jeg ikke forstyrre mere.”

Idet han skulle til at afbryde, råbte kvinden: “Vent!”

“Ja?”

“Vil du gøre mig en tjeneste?”

“Jeg kan prøve.”

Kvinden rømmede sig og havde tydeligvis svært ved at vælge sine ord. Så sagde hun: “Min far og mor er væk.”

“Væk?”

“Ja. Min far forsvandt for fjorten dage siden, og min mor har været væk en uge. Hendes bil blev fundet på parkeringspladsen ved tankstationen. Gider du holde udkik efter hende?”

“Det skal jeg nok.”

Bagefter vidste Bo ikke, hvad han skulle tænke. Havde fru Andersen været væk en uge, kom hun næppe dryssende forbi lige netop dette sted på dette tidspunkt. Men hvad skulle han ellers have sagt til datteren?

“Fandt du ud af noget?” spurgte Henrik. Han stod flere meter fra hullet i asfalten.

“Ikke det mindste. Hvad er der med dig? Er du ved at skide grønne grise?”

“Næ, men det er sgu spooky derhenne. Den der boblende lyd, den kan jeg bare ikke snuppe.”

Sammen gik de hen til hullet. Tusmørket var tæt nu, og hullet faldt næsten i et med asfalten. Det boblede rigtigt nok fra det; en fedtet lyd nu og da afbrudt af sand, der skred sammen og faldt ned i en væske.

“Det lyder, som om der løber vand ind i den, gør det ikke?” spurgte Bo og lænede sig hen over hullet. Det var ikke andet end et sort øje på parkeringspladsens mørke

kind.

“Ja, et eller andet løber der i hvert fald i den.”

“Har du en lygte?”

Henrik småløb hen til riggens værktøjsrum. Bo satte sig på hug. Så tæt på hullet turde han ikke læne sig ind over det. Det totale mørke tændte urfrygten, og selv med toogfyrre års erfaring i at undertrykke den, blev den liggende som en latent flugt.

“Hvorfor kunne det ikke være sket i morges?” mumlede han. Hullet svarede med en boblen tæt på, og hår rejste sig i hans nakke. Han flyttede sig ikke, det var sgu for irrationelt, men han kunne ikke undertrykke frygten, der blev skabt af tanken om en mørk væske på vej op gennem hullet. Og det var noget fis. Sandsynligvis var det ikke andet end vand af eller anden art.

Måske noget, der giver kræft.

Tanken var blevet så integreret en del af jobbet, at han bortcensurerede den, lige så hurtig den kom.

“Her,” sagde Henrik og rakte ham en MagLite.

Lyset var skarpt nok til at blænde, selv om keglen faldt på asfalten.

“Du skal lyse ned i hullet, hvis vi skal se noget,” sagde Henrik.

“Det sagde hun også i går.”

“Hende vil jeg nødig se. Gav hun ekko?”

De lo, og Bo lyste ned i borehullet. Tyve centimeter nede boblede en høj rød væske. Boblerne var ikke store, nærmest som dem i sodavand, men de bristede væskens hinde med kvalmende træghed. “Hvad er det?” gispede han og mærkede til sin forfærdelse benene skælve.

“Det ligner blod,” sagde Henrik.

Bo greb Henriks arm og trak sig på benene. Det var lige netop, hvad det lignede. Blod.

“Vi bliver nødt til at ringe til nogen,” sagde han.

“Hvem?”

“Det ved jeg ikke. Hvad med Falck? Vi kan ikke bare lade det der flyde ud over det hele.”

“Hvis det er blod, gør det vel ikke noget.”

“Det er da ikke blod! Hvem skulle have hældt 3.000 liter blod i tanken? Og hvordan kommer det op af jorden?”

Det gurglede, boblede og plaskede fra hullet. De flyttede sig et par meter væk.

“Jeg ringer 112,” sagde Bo. “Imens hælder du så meget bentonit i hullet, som du kan.”

Henrik løb hen til pallen med de små lerperler, og Bo greb sig til inderlommen. Mobilens manglede. “Pis,” spyttede han og mærkede den elektriske uro, der signalerede, at han gik fra produktiv stress til den, man med tiden dør af. Han løb hen til Partneren. Mobilens lå på passagersædet.

“Alarmcentralen.”

“Det er Bo Mattis fra Dansk Geo-Undersøgelser. Jeg har boret ned i en tank fyldt med væske, der nu løber ud i jorden.”

“Er det benzin eller dieselolie?”

“Jeg ved ikke, hvad det er.”

“Så må du ringe til kommunens miljøafdeling i morgen.”

“Der skal altså gøres noget ved det nu, for det løber ud i jorden, og vandværket ligger mindre end hundrede meter herfra.”

“Når du ikke ved, hvad det er, så ved jeg ikke, hvem jeg skal sende for at hjælpe.”

“Jeg tror, det er maling. 3.000 liter maling, der løber ud i jorden.”

“3.000 liter maling?” spurgte betjenten vantro. “Tager du pis på mig?”

“Nej. Det er det, jeg siger: Det ligner svenskrød maling, men jeg aner ikke, om det er det. Jeg ved kun, at det er på vej op gennem hullet, jeg har boret i jorden. Snart løber det ud over en parkeringsplads og videre ned i kloakken.”

“Okay, okay, ingen grund til at råbe. Jeg sender en fra brandvæsenet, og så finder han en løsning.”

Da Bo kom tilbage til hullet, havde Henrik fyldt det op med bentonitperler. Asfalten rundt omkring var en stor højrød plamage, der løb i retning af en nærliggende kloak.

“For satan, hvor det ligner blod,” sagde Henrik.

“Det er garanteret ikke andet end rust.”

Han havde lyst til at give Henrik ret, men at gøre dét var at overskride grænsen mellem rationalitet og fantasi. Og på den anden side af grænsen ville urfrygten smide sine lænker.

“Lad os sætte os i bilen, indtil brandvæsenet kommer,” sagde han.

“Din, ikke min.”

“Selvfølgelig.”

De gik hen til Partneren, der stod under halvtaget, hvor tankstationens standere havde stået indtil for et år siden. En græsrabat adskilte standerpladsen fra fortovet og vejen. Et par drenge cyklede forbi, leende og med sportstasker das-kende på ryggen. På det modsatte fortov småløb en pige i hårde sko, mens hun plaprede i mobil om en ‘fucking skoddag’. Langt borte gøede en hund, og fra et sted nærved lød et råb om hjælp.

“Nej, nu holder det,” sagde Henrik og blev bleg som salt.

“Hjælp!”

Råbet var utydeligt, men kom tydeligvis fra tankstationens tidlige butik. De løb hen til døren. Råbet lød en

tredje gang; fra mørket bag dørens glas.

“Lygten!” udbrød Henrik og løb tilbage til riggen. Bo trippede fra fod til fod. Han var ikke til nogen hjælp i mørke. Han snublede bare over noget skrammel eller faldt i et hul i gulvet, og så var de to, der råbte på hjælp.

Kan det være en af de gamle?

Manden, Kurt, havde været væk i fjorten dage, så det kunne umuligt være ham. Men konen, hun havde ikke været væk mere en uge. Kunne man klare sig så længe? Da råbet lød en fjerde gang, lyttede han grundigt, men kunne hverken høre om det var en mand eller kvinde, ung eller gammel. Blot et menneske i nød.

“Kom nu, Henrik!” råbte han.

Den store mand lod vente på sig. Natten rykkede sammen og blev nærmest fysisk som en lummer dyne. Bo snapede efter vejret.

“Kom nu!” råbte han. Henrik viste sig stadig ikke.

Bandende skubbede Bo døren op. Butikslokalet var sort, mørket så tæt, at det eneste at se var en lysplet skabt af gadelyset, der skinnede gennem et hul i træpladerne foran vinduerne.

“Hjælp! Så hjælp mig dog!”

Det var en kvinde.

“Fru Andersen? Er det dig?”

“Ja. Jeg er faldet i et hul i jorden. Jeg er så tørstig.”

“Okay. Okay. Du bliver nødt til at vente et øjeblik, mens jeg finder en lygte.”

Han løb om til riggen med kujonens bitre mundvand mellem tænderne. Hvor længe havde fru Andersen ligget der i mørket? Hele ugen hun havde været væk? Og nu hentede han en lygte, fordi han var ræd for mørke? *Ja!* Men også fordi det var nødvendigt med lys for at kunne hjælpe. Det hjalp intet, hvis han faldt i samme hul som hende. Så

kunne de råbe om hjælp i duet.

“Henrik! Hvor bliver du af?”

Henrik var ingen steder at se. Døren til riggen stod åben, og for foden af den lå lommelygten og lyste på et af de mandshøje dæk.

“Henrik?”

Var han stukket af? Nej, ikke Henrik, han var for jordnær. Men hvor pokker var han så henne?

“Pis!”

Bo greb lommelygten og løb tilbage til butikken. Lyset tegnede en skarp klinge gennem den støvede luft. Hylterne var pillet af væggene, og kun ravplugs sad tilbage som flossede tandrødder. Disken var overdænget med værktøj og lamper, og op ad den ene væg stod de to køleskabe, hvori der havde været øl og sodavand til overpriser.

“Så er jeg her igen, fru Andersen!” råbte han. “Hvor er du?”

“Hernede i hullet,” lød svaret. Der var ingen tvivl om, at stemmen tilhørte fru Andersen; ordene rystede mod hinanden som kaffekopperne på Catlink ved afgang.

“Er du kommet noget til?” råbte han og begyndte at gå gennem butikken.

“Jeg er så tørstig.”

“Jeg har noget vand, du kan få, når vi kommer ud. Har du brækket noget?”

“Det ved jeg ikke.”

Butikken var formet som et L, hvor de obligatoriske hylter med slik og porno havde stået nærmest vinduerne. Fra tegningen over stedet vidste han, at til højre lå vaskehallen. Der lå også et par gange og et lagerrum samt personalets frokoststue og tilhørende toilet. Lige frem lå døren ud til en baggård.

“Henrik, for fanden,” mumlede han. Hvis Henrik var

stukket af, kom han aldrig til at respektere ham igen, og dét pissede ham af. Ingen respekt, ingen pjatten omkring, og uden pjat var borearbejdet en lige så stor dræber som at stå ved et samlebånd og pille rejer.

“Nu er jeg midt i butikken,” råbte han. “Hvor skal jeg hen for at finde dig?”

“Jeg er her,” kaldte fru Andersen fra en gang til højre for ham. For enden lå vaskehallen, til venstre et lokale, hvor der tidligere havde været produkter til vedligeholdelse af biler. Til højre kom man ind i personalets frokoststue, hvor en anden gang førte videre ned til et toilet og en dør tilbage til butikken.

“Hvor er *her*, fru Andersen?”

“Jeg ved det ikke. Her er så mørkt. Det er en kælder. En lang, smal kælder.”

“En smøregrav?”

Bo glemte et øjeblik det klaustrofobiske mørke. Han havde set snesevis af tegninger over ejendommen og været på inspektion, men han havde intet set, der tydede på, at der var en smøregrav.

“Ja, ja, det er det, min mand siger, det hedder.”

“Er din mand hos dig?” kaldte Bo. Han forsøgte at holde samtalen i gang for at spore sig frem til fru Andersen. Døren til venstre stod åben. Rummet bag den var tomt. De to andre døre var lukkede, og det lød, som kom hendes stemme fra bag dem begge.

“Ja.”

Bos kropshår rejste sig, og en gåsehud så spids, at det gjorde ondt, nubrede hans arme og nakke.

“Er han okay?” råbte han og tog i døren til højre. Luften var isnende kold, og hans ånde tegnede hvide duske. Op ad væggen overfor hvilede en kummefryser med åbent låg. Lys stod i en skarp vifte op af den. Han stivnede.